

„Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ Tohle vyznání, bratři a sestry, mi přišlo na mysl uprostřed týdne, když jsem byl na dovolené. Osobně věřím, že je to práce Ducha svatého. On je ten, který k nám promlouvá. Někdy v obyčejných věcech, někdy se nám připomene v Božím slově. Modlil jsem se za to, zda je to text, na který mám dnes kázat, anebo jestli to není slovo pouze pro mne. Víte, když jsme tak pobývali na chatě v Bílých Karpatech a jezdili na kole po okolí, např. na Ostrožsku mezi vinicemi, a když jsem viděl tu krásnou a mnohotvarou krajinu, pomyslel jsem na to, jak je vlastně Bůh úžasný. Bůh věděl, že Adam s Evou jej neposlechnou a že pro svůj hřích budou vyhnáni z ráje. Přesto mimo ráj jsou pro člověka na mnohých místech skvělé podmínky pro život. Bůh je vytvořil. On nevyhnal člověka někde do černé propasti, nezlomil nad ním hůl, ale vlastně se o člověka stará stále dál. A Pán Ježíš v kázání na hoře to jenom potvrzuje: ***„Nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? ... Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.***

Bůh se o člověka stále stará a stále má o něj zájem. Stará se i o tebe a o mne. A taky mu není jedno, co prožíváme. Proč? Protože tebe i mne stále neskonale miluje. A ačkoliv jsme mnohokrát pokazili před ním svou cestu, ačkoliv se mnohokrát zkažil i náš charakter, on to bude s námi zkoušet znovu a znovu. Neboť z lásky k nám chce pro nás jen to nejlepší. On nechce, aby ses trápil, ale abys byl šťastný. On nechce, abys byl plný temnoty, nýbrž abys prožíval ve svém životě naději. Abys prožíval radost a **netrápil se žádnou starostí**. Nenechal se ničím spoutat. Kolikrát se necháme svázat svými starostmi? Kolikrát do svého života dovolíme proniknout nespokojenost, nevděčnost. Kolikrát se necháme spoutat strachem? Pán Ježíš přišel, aby tě vysvobodil z jakýchkoliv pout. A nejen vysvobodil. On ukázal cestu, jak do těch pout znovu neupadat.

Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde není ničí mol a rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť, kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Každý člověk je od základu sobecký. A už malé dítě chce pro sebe víc, než má ten druhý. Ovšem v dospělosti to u mnohých nabírá ještě větších rozměrů. Mnozí kupí majetek, víc a víc. Starají se pouze o své domovy, o svou rodinu a hledí, kde by urvali ještě víc. To strach, starosti a nespokojenost je žene. A k čemu? Jednou z toho nebude nic. Jak říká Pán Ježíš: ***„Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvůj život, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“***

Bratři a sestry, ta cesta ke svobodě je o správném postoji. O uvědomění si, kým jsem a komu chci sloužit. Chci-li sloužit sám sobě, majetku, anebo Bohu. Jak říká Pán Ježíš: ***„Nelze sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.*** Člověk, který slouží sám sobě, anebo majetku, nemá rád Boha, to říká sám Pán Ježíš. Přijde mu smysluplnější budovat a zkrášlovat svůj majetek, než investovat čas, peníze a úsilí do skutků lásky. Jenomže tímto postojem si vlastně člověk ukládá své poklady pouze na zemi, nikoliv v nebi! **A tam, kde je jeho poklad, tam je i jeho srdce.** Není u Boha. Kde je tvůj poklad? Pro mladé rodiče můžou být poklady jejich dětí. Jednou z hnízda ale vyletí a budou mít své životy. Pro každého z nás může zde na zemi být něco nebo někdo pokladem. Tento svět však pomíjí a my s ním také, a zůstane jen to, co jsme si uložili v nebi. Nejsou to žádné úrokové vklady v nebeské bance. Je to něco mnohem víc. Je to všechno, co jsme činili z lásky k druhým lidem a k Bohu. Je to každý skutek, který člověk vykoná ke slávě Boží. Je to každý investovaný čas nikoliv pro sebe, ale pro potřebné a pro Boha.

Bratři a sestry, tohle není útok na nikoho, kdo věnuje čas své rodině, nebo opravám na svém domě. Pán Bůh ví, že všichni potřebujeme bydlet. Ale je to o postoji srdce. O vztahu ke svému domovu, ke svému majetku. A ten může být jiný, než aby nás svazoval a odpoutával od Boha. „**Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.**“ Tuhle větu řekl Jozue, když dal na výběr Izraelcům, ať si každý z nich sám zvolí, komu chtějí sloužit. A bylo to ve chvíli, kdy se Izraelci usadili v zaslíbené zemi a kdy sami začali budovat své domy, obhospodařovat svá pole. Jozue je upozorňoval, že Hospodin je až dosud provázel, bojoval za ně a vyzýval lid, ať na Boha nezapomenou v době požeňání, klidu a budování svých domovů. Ale aby Hospodinu sloužili dál. „**Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.**“ To je, bratři a sestry, Jozuovo vyznání a Izraelci se k němu tehdy také připojili. A není to jen vyznání, je to životní postoj, který může mne i tebe, chránit od mnohých pout starostí a trápení. To slovo můj dům znamenalo ve starém zákoně, *moje rodina*. A je krásné, když Bohu slouží celá rodina. Ale mě osobně to oslovuje právě ještě i jinak. Já a všechno v mém domě, v mé domácnosti, všechno můj majetek, mé auto, můj čas, koneckonců i věnování se mé rodině a dětem, to všechno dávám k tomu, aby to sloužilo k Boží slávě. Někdo může např. říct, že spoustu času mu zabere práce na domě, na vybudování zázemí pro děti, pro celou rodinu. To je v pořádku, avšak jde o to, aby se z toho nevytratilo to důležité. Aby to nebylo, *já a můj dům slouží mé rodině, mým dětem*, ale aby i ty děti byly tedy vedeny k tomu, že společně budeme sloužit Hospodinu. Aby i děti jasně věděly, že když je neděle, tak se jde do kostela. Aby viděly horlivou a opravdovou víru rodičů. A ne, aby viděly, že majetek je pohltil a je pro ně důležitější. Ať se tedy netrápí nikdo, kdo si myslí, že svým dětem dal málo. Můžete je zahrnout bohatstvím, to jim ale neprospěje. Když jim předáte živého Krista svědectvím vlastního života, dáte jim všechno.

Bratři a sestry, to vyznání a postoj: „**Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu,**“ by mělo být svědectvím každé křesťanské rodiny svým dětem, ale také svým sousedům. Jak už jsem říkal, ten výraz *můj dům* znamenal ve Starém zákoně, má rodina. Jde tedy hlavně o ten živý dům. O ty, kteří v tom domě bydlí. Protože ti tam vytvářejí určitou atmosféru. Např. pohodu, lásku, nebo strach, nenávisť. Tohle záleží na lidech a ne na kamenných budovách. Tak to řekl i Hospodin, že **nebude přebývat v chrámu, který je učiněn lidskýma rukama, nýbrž chrámem je pro něj lidské srdce.** Srdce, které se Bohu ale celé odevzdá.

Ve skanzenu v Rožnově je pěkně prezentováno, jak staří Valaši spoléhali na Boha, je to úžasné svědectví dnešním generacím. Již v té době biblické verše visící v domech. A mezi nimi i ten dnešní: „**Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu,**“ Avšak kaňku tam dělá to, že věřili i v ochranu moc magických předmětů. Pro jistotu? Vyplývalo to z neznalosti Písma svatého, anebo z nedůvěry Bohu? Mít doma nějaké amulety, domácí bůžky, tak to bych tedy nechtěl, to je otevírání se démonům. A říkám to zcela vážně. Je-li něco takového ve tvém životě, zbav se toho, neboť to je právě to, co tě spoutává. Tomu Jozuovu vyznání předchází výzva lidu, **aby si vybrali dnes, komu budou sloužit.** Zda bůžkům těch národů, anebo Hospodinu. A každý, kdo se rozhodne pro Hospodina, by měl ze svého života všechny bůžky odhodit a nespoléhat na ně, a ani je neuctívat. V dnešní době se tomu možná pousmějeme, ovšem i dnes někteří neznalí křesťané jsou spoutáni mocí různých pověr, šarlatánstvím. Pro někoho však může být bohem jeho práce, peníze, kariéra. *Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.*

Jak jsem říkal na začátku, to slovo mi přišlo na mysl a věřím, že mi ho připomněl Duch svatý. V době dovolené, kdy člověk odpočívá a má více času se ztišit, jsem sám u sebe zkoumal, zda je má služba Hospodinu upřímná a opravdová. Je dobré si občas takovou revizní otázku položit. A Bůh ví, proč ji položil právě mně a právě v tento čas. Musel jsem jít do hloubky svého srdce a upřímně si přiznat, že někdy se mi nechce sloužit Hospodinu, avšak vím, že to je to nejlepší pro můj život a proto stále u mne platí: „**Já a můj dům budeme**

sloužit Hospodinu,“ A jak je to u tebe? Jaké bude tvé rozhodnutí do dalších dní? Amen.

Píseň 515 modlitba

Slovo poslání: Římanům 6,19

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 684